

MINNINGARORÐ

Til minnis um Petur hjá Mallu

Tann 1. august andaðist beiggi okkara, Petur Jacobsen, á sjúkrahúsi í Århus, júst fyltur 70 ár.

Foreldrini vóru Lisa og Vilhelm Jacobsen í Tjørnustovu í Norðragøtu. Tey vóru sum nógvir aðrir føroyingar “innilæst” í Danmark undir krígunum. Tey giftust tí í Danmark í 1942, og fram til 1950, tá ið familjan flutti til Føroya, fingtu tey fimm børn. Umframt okkum synirnar vóru tað Malan, Elin og Anna Maria. Lissi varð seinni fødd í Føroyum. Umrøddá árið fluttu vit aftur til Føroya. Men umstøðurnar gjørdtu, at Petur kom at vaksa upp hjá ommu og abba í Havn. Tey vóru Malla og Poli skómakarin, sum búðu í Konradsbrekku. Í húsinum var eisini mammubeiggi, Niels Juel Háberg, sum í 1955 giftist við Sólrún. Tey fingtu dótturina Linu.

Her fekk Petur eitt gott og trygt heim við allari tí umsorgan, sum tey øll kundu geva honum. Eisini fekk hann í Havn góðar vinir fyri lívið. Petur hevði eisini neyvt samband við foreldur og systkin í Gøtu. Tað varð nógv ferðast báðar vegir.

Petur var ein gløggur drongur. Hann vildi royna ymiskt og royndi blaðungur sjólívið við farmaskipinum, Karin K., hjá Kjølbro.

Men Petur var eisini fittur í hondunum,

og hann fór síðani í finmekanikalæru hjá Ólavi Rasmussen.

Hann hevði fingið eina fitta gentu. Hon bleiv við barn, og tey skuldu giftast. So fram-tíðin var bjørt hjá tí 19 ára gamla Peturi.

Men undan jólum í 1966 hendi tað, sum broytti lívið hjá honum. Petur kom tá út fyri eini vanlukku á motorsúkklu. Í fyrstuni stóð um lív hjá honum. So illa gekk kortini ikki. Men hann bleiv brekaður fyri lívið og skerdur í sínum førleikum. Ein glotti var kortini, at í mars 1967 fekk hann eina dóttur, Bjørg.

Petur var nógv í Danmark til viðgerðar aftaná vanlukkuna. Tá var hann eitt skifti giftur við dansk/íslensku Aðalbjørg, og tey fingtu dótturina, Maluna. Tilsamans átti Petur fimm abbaðóttur.

Hjá fólki í hesi støðu hevði føroyska sam-felagið tá ikki so nógv at bjóða. Tískil kom hann frá 1992 at búgva fast í Århus. Her var almenna umsorganin fyri fólki við slíkum breki framúr. Men tann stóri munurin var, at í Føroyum hevði Petur ætt og vinir, meðan hetta var heilt øðrvísi í Århus, hóast systkin, døtur og onnur vitjaðu hann, tá ið tað lá fyri. Hetta var hann fegin um.

Heilsan hjá Peturi versnaði sum frá leið, og hann hevði ynski um at sleppa aftur til

Føroya at búgva. Hetta varð eisini roynt, men viknandi orkan hjá honum gjørdi sítt til, at einki kom burtur úr hesum. Men hann legði tó dent á, at hann vildi verða jarðaður í Føroyum.

Tann 21. juli fylti Petur 70 ár. Tá høvdu systkini ætlað at skipa fyri føðingardeggi fyri honum í Århus. Men beint undan føðing-ardegnum fekk hann eitt afturstig og endaði á sjúkrahúsi. Systkini og eldra dóttirin vóru um hann hesa seinasta tíðina. Tey vóru eisini um hann føðingardagin, men tá var tað greitt, at talan var bara um dagar, hann hevði eftir.

Hann andaðist sum sagt 1. august. Tibetur var hann ikki einsamallur. Systirin, Lissi, og maðurin, Henning, vóru hjá honum til tað seinasta.

Hann hevði eisini samband við Baptista-kirkjuna í Århus. Tey vóru honum umsorgan, eisini nú tað bar móti endanum.

Petur varð grivin frá Ebenezer, har hann var komin sum barn og ungur. Ein slík jarð-arferð krevur hjálp frá mongum. Men her stóð ikki á við beinasemi bæði til jarðarferð og ervi.

Og hóast Petur ikki hevur verið í Føroyum meginpartin av sínum vaksna lívi, so var heilt fitt av fólki, sum fylgdu og vóru Peturin tann



Petur og eldra dóttirin Bjørg

seinasta heiðurin. Hesum er familjan eisini takksom fyri.

Petur fekk sítt ynski uppfyllt at verða grivin í Føroyum. Her kom eisini til sjóndar, hvussu Føroyar er eitt samfelag, har vit koma hvørjum øðrum við. Hesum vilja vit takka hjartaliga fyri.

Óli

Hjúnunum Svavu og Jóhann M. Kjeld til minnis

Hesi bæði fittu og fryntligu vinfólkini hava lagt frá sær. Trúfasti og munarverdi vinskapurin í fleiri áratíggju liggur eftir í fjálgum og fróðligum minningum.

Svava og Jóhann vóru javnaldrar úr Havn og gingu í sama flokki. Tey giftust blaðung í próstagarðinum hjá Jákupi Joensen í 1961. Tey giftust inn í Tvørgøtu - í barnaheimið hjá Jóhann, sum um hetta mundið gekk á Læraraskúla. Frammanundan hevði Jóhann verið á ítróttarskúla í Sønderborg.

Í 1964 var Jóhann liðugur á Læraraskúlanum, og fer familjan inn á Glyvrum, har hann byrjar í lærarastarvi á Glyvrum. Við sær høvdu tey tveir smádreingir, Bjarna og Jákup Martin. Seinni lógðust tveir dreingir aftrat, Høgni og Árant.

Tey bygdu harinni, og komu Svava og Jóhann saman við Jóhannu og Kaj Áge Troest at leggja lunnar undir fimleikafelagið Støkk, sum í dag hevur 51 ár á baki, og sum er eitt fyrimyndarliga væl ríkið ítróttarfelag við iðkarum kring allan Skálafjørðin. Jóhann var ein fimur og snøggur gymnastur, sum í 1971 vann føroyameistararheitið í fimleiki hjá monnum. Hann var tann tryggi og vælav-balanseraði fimleikarin. Hann hevði nakað serligt yvir sínum lopum. Hetta var fyrsta steypið, ein “støkkari” hevur vunnið, tá kapping hevur verið millum HF og Støkk. Svava iðkaði eisini á fimleikakvinnuliðnum hjá Støkk og var við á úrvalsliðnum hjá føroyingum í Holsterbro í 1971, ið varð sett saman av fimleikarum úr Støkk og HF. Finligi og fimi kropsburðurin hjá Svavu hevði tað fimleikaliga flogið, - hon var so leikandi løtt.

Búmerkið hjá Støkk teknaði Jóhann. Tað myndar teir tveir ringarnar, ið vit síggja hangandi undan lofti í mangari fimleikahøll.

Á Glyvrum var Jóhann í lærarastarvi fram til 1972. So var hann tvey ár í skúlanum í



Svava Karbech Mouritsen og Jóhann M. Kjeld á brúðleypsdegnum 19. august 1961.

Elduvík, har pápi Jóhann var ættaður. Síðani fóru tey aftur út í Runavíkina. Ovi Brim segði við jarðarferðina, at Jóhann var lærarin, tú hevði virðing fyri og ongantið gloymdi.

Jóhann var ein sonn eldsál í gerandis-degnum og gekk trúliga inn fyri tí, hann hevði tak á. Hann hevði framúr góðar gávur at tekna. Minnast manga myndaliga tekn-ing í Mín jólabók og Barnablaðnum, ið pápi Jóhann, Kjeld lærari, í Bókadeildini hjá Lær-arafelagnum, skipaði fyri. Til eina drotninga-vitjan fyri nú eini tíð síðani, málaði Jóhann ein oljumálning til Heindrik prins, ið fylti okkurt runt tað summarið. Myndevnið var lendingin í Elduvík. Drotningamaðurin segð-ist vera ovurglaður fyri málningin. Jóhann flenti mangan og segði, at hann var konga-

ligur hofleverandørur. Gáva frá Runavíkar kommunu var hetta vist.

Ein virkin skóti var Jóhann øll síni ung-dómsár og var á jamboree-legu seint í fimmtíárunum. At hann var ein sera góður kvøðari, hava vit altíð vitað. Ja, hann fekk eitt lamb í gávu sum ungur fyri framúr gott stev og kvæðaskipan. Lambið lat ein vest-menningur, plagdi Jóhann at taka til. Mus-ikalskur sum fáur var Jóhann. Spældi raðið klaver og harmoniku. Hevði gott tak á violin-spæli umframt munnhørp.

Heima við hús stákaðist tann stillføra og altíð fryntliga Svava. Hugnalig var hon og mangan djúphugsin. Royndi mangt við for-kunnugum vøkstri og fór so vandaliga um ein runn við hvønnunum á Elduvíkarvegnum. Tú hevði fleiri ferðir árliga neyvt eftirlit við hesum grøna, gróðrarmikla kjarri.

Ársveitslurnar í Glyvra bio og fimleika-kappingarnar millum Støkk og Havnar Fim-leikafelag var altíð nakað, man gleddi seg til. Samstarvið var fyrimyndarligt millum felagið á Glyvrum og tað í Havn. Samferðslan gekk ikki so smidliga tá sum nú. Gigga á Strondum mundi mangan vera hentur, tá amboð og annað skuldi fjarast úr Havn inn á Glyvrum. Hugsjónarandi ráddi tá, - einki varð gjørt upp í pengum. Øll tóku tøk fyri síni feløg, ið ikki áttu sýru í vegg. Man gisti har mangan, tá tiltøk vóru á Glyvrum og tey í Havn hjá okkum. Hugfarsliga gingtu prátini mangan, - í rakstri og fletting, á hagatúrum og merkisdøgum.

Vit eru nú í 2017. Fimleikarar í Havn og á Glyvrum hava í dag framúr góðar umstøður, - høllin Fimi í Havn og Bylgjan í Runavík. Alt er íkomið av einum kolosalum arbeiðsinnsatsi.

Í kreppuárunum í 90unum fluttu Svava og Jóhann til Danmarkar. Hann virkaði sum lærari har, men teimum longdust illa heim-

aftur, minnst eg. Tað komu fitt brøv úr Dan-mark, og ta einu ferðina skrivur Jóhann, at nú vilja vit heimaftur at búgva. Tað kom at passa mikið væl. Tey komu og settu seg niður í Funningsfirði, har tey høvdu so mong góð minnir frá barna- og ungdomsárum.

Men á leiðini komu brek. Jóhann gavst í skúlanum, og fluttu tey bæði úr Funningsfirði út aftur í Runavíkina í nýbygda íbúð í Æðu-gøtu. Rímligvis saknaðu tey tað, tey vóru farin frá, men hetta var ein góð loysn, nú tey vóru farin at eldast. Dreingirnir so gott sum allir í grannalagnum har úti.

Í fjør vár gjørdist Svava illa sjúk og andað-ist 15. maí. Jóhann saknaði sera nógv Svavu, ið hann helt gullbrúðleyp saman við hjá Høgna í Fuglafirði í 2011. Nú hann var vorðin so óhjálpin, fór hann á Ellis- ogg røktarheimið í Runavík, har hann í febr. í ár helt sín 75 ára føðingardag. Tá sást týðiliga, at orkan gekk undan og tað hugagóða og lívsglaða fjaðraði burtur. Nú í heyst fekk Jóhann eina heila-bløðing, sum darvaði honum nógv. Hetta var hann so harmur um, at førleikin til tað handaliga var farið við hesum bakkasti. Hann hevði í seinastuni lagt seg neyvt eftir at gera hornarbeiði, og hugur, hegni og hond sýndi hendinga gott arbeiðslag. Jú, Jóhann var ein multikunstrari, sum prestur tók til.

Hóskvøldið 2. nov. andaðist Jóhann og varð grivin undir liðini á Svavu eina viku seinni.

Hvílið í friði, takk fyri felagsskapin og fantastisk lívsminni.

Poulina og Steinbjørn